

Báger Gusztáv

Akácfa a sivatagban

Túlélés

Özönlés özöne: új kor kezdete.
A tér bámuló szemekkel tele.
Már közömbös, megfigyelnek-e?
Energia a bezárt lehelet.

Fényekkel incselkedik a homály.
A nagy, elkoptató sereg kivár.
Mozgásokat imitálnak ideák.
Pedig az *érték* egy helyben áll.

S a bátor, elszánt kicsi lény
Titka a hittel telt bizalom.
Reményeket gerjeszt a front.
De még nem érik be idén.

Nagy vitorlások a holnap vizén.
A sziget forr. A víz harap –
Enyhülést csak mézillat ad!
Forrás tör fel hegyek alatt.

Eucharisztia

2.

Vádoltok: mi istent eszünk,
mint habzsoló ostya-falók.
Kápráztat a fehérsége,
farkasvaksága, telenként.

Mi rajta, élő szimbólum:
Krisztus holisztikus képe,
Aki átmosza a vérünk,
és mélyen felolvad bennünk.

Két összekapcsolt Szent Lélek:
ezt üzeni a csodakép
a holografikus corpusnak:
haiku a haikunak.

Oda, vissza

és akkor eljutni magunkhoz mint valósághoz
nem mindentudó énként de testként
akiben lélek lakik
közelítsük meg a látható világot
építsünk az átmenetre állványzatot tornyot
lépésekkel de inkább ugrásokkal
emelkedjünk fel az Ég kapujához
Bach szárnyai nyomán az Ideák Világához
a szellemi énünkből kinőtt zsenialitással
a jó információkkal telített pszichét
sugár szötte kis-messiások gyűrűjében
Isten napfürdőző homlokát szemlélve
ahol fölébred körülöttünk minden hirtelen
legyen meghívott ember állat és növény
ki a Világ Templomában megjelent
s bástyái fölött a Főnixmadár lebeg